

HVĚZDA MÉHO ŽIVOTA

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

HVĚZDA MÉHO ŽIVOTA

**KNIHY ONDŘEJE NEFFA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Arkádie

Hvězda mého života
Ultimus
Hu! Povídky Dědka Čucháka
Ostrov nesmrtelných

Pán Modrého meče

Operace Armagedon

Připravujeme

Bejby
Měsíc mého života

HVĚZDA MÉHO ŽIVOTA

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Neff, 2010 / 2023
Cover & Illustration © Karel Jerie, 2023
Cover Art © Lukáš Tuma, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-525-8 (pdf)

SLOVO ÚVODEM

Už jsem toho o životě v Arkádii napovídal hodně. Víte, že se jmenuju Kuba Nedomý a že můj kamarád Dědek Čuchák, se kterým sdílím starožitnický krámeček, se jmenuje ve skutečnosti Kazimír Prus. Jak jsem se dostal na Měsíc a jak se stalo, že jsem tu zůstal, jsem psal v knize *Měsíc mého života*. Jak ale jsem se dal s Kazikem Prusem dohromady, proč se z něho stal kyborg Dědek Čuchák a kde se vzala Su Wang-li, se kterou na Měsíci žiju i nežiju?

Je nejvyšší čas, abych šel s pravdou ven a vrátil se do června roku 2045, kdy Arkádie zdaleka nebyla tou megapolis pod Kupolí, jako je dnes. Představte si ji jako velkou planinu na jižním okraji Moře klidu, na kterou hodně nepořádné obří dítě vysypalo svoje hračky. Kostky, válečky, kužele. To byly první šeltry, příbytky a schránky pro technologii. Opodál byste uviděli další haraburdí, to byly průmyslové objekty a důlní zařízení, jako byla naše Českopolská těžební. Kdybyste se pak vznášeli graviplánem někde na půl cesty od důlního komplexu a vznikající Arkádie, vzali si k ruce hodně silný dalekohled a dívali se dolů, uviděli byste díru. Na dně ležel člověk ve skafandru a chcípal.

Byl jsem to já.

1

ZADŘENÉ SOUKOLÍ

Otevřel jsem oči a hned je zavřel. Reflektor mi svítil do tváře tak silně, až to bolelo. Otočil jsem hlavu na stranu, jak mi to jen stísněný prostor uvnitř skafandru dovolil. Měl jsem pocit, že se mi mozek změnil v soukolí hodně rezavých vrzajících koleček. Těžko jsem z něho doloval kloudnou myšlenku. Jsem ve skafandru a ležím na zádech. Dobře. Co dál? Někdo mi svítí do obličeje. To je dobře, nebo špatně? Každopádně já jsem uvnitř a někdo je venku. Jsem na Měsíci, i to byla myšlenka, která vypadla z rezavého soukolí. To je dobře, že je někdo venku. Na Měsíci samotu nechcete. Tím spíš, když ležíte na zádech na dně díry.

Ležím na dně díry, opakoval jsem si. Jak jsem se do ní sakra dostal? Nejlíp udělám, když se zeptám toho, kdo je venku a svítí mi do obličeje lampou.

Pokusil jsem se vstát. Pohnul jsem rukama a zkusil se opřít o lokty. V reproduktorech se ozvaly hlasy.

„On je fakt živej,“ řekl kdosi. Měl zvláštní přízvuk. Takhle mluví Číňani, napadlo mě. Kde jsem tady na Měsíci poznal Číňany? Odpověď na tuhle otázku nebylo moje rezavé soukolí schopné dát dohromady.

„Vždyt jsem říkal, že bude živej,“ odpověděl jiný hlas. Zdálo se mi, že ho znám. Určitě jsem ho už předtím slyšel. Možná dokonce, že ho znám moc dobře. Kdo to může být?

Točte se, kolečka, točte, vybízeli jsem svůj mozek. Ozvalo se jen skřípění a vrzání. Chtělo by to trochu oleje, napadlo mě nesmyslně.

Pěkný stroj na myšlení! Na pitomosti ho užije, ale nic kloudného z něho nevydoluju.

„Bylo by lepší, kdyby byl mrtvej.“

„Proč? K čemu by byl?“

„Musel by být čerstvě mrtvej,“ upřesnil Číňan. „Ideální je umrtvení v neporušeném skafandru. Systémy podpory života drží uvnitř rozumnou teplotu. Je to jako lednička, rozumíš?“

„Budeme tu stát a žvanit?“ odsekl ten, kterého jsem znal a nemohl si vzpomenout, kdo to je.

„Pozor, takhle se mnou nesmíš mluvit. Budeš mi projevovat úctu. Když něco řeknu, platí to.“

„Já jenom...“

„Já jenom budu držet hubu. Chceš být v bratrství? Tak drž hubu. Když budeš žvanit, skončíš jako on.“

„Dobře,“ řekl zkrátka ten druhý. „Co mám dělat?“

„Řekl jsem, že by bylo lepší, kdyby byl mrtvej. Co víc ti mám říkat?“

„Jak to mám udělat? Mám mu otevřít sněhuláka?“

Slyšel jsem každé slovo. Rezavá kolečka se roztáčela. Tak to někdy taky funguje. Nejlepší je olej, stačí pár kapek a kolečka se roztočí. Do pohybu je ale uvedete i nasucho. Dá to trochu práce, musíte překonat odpor rzi, prachu a zatuhlého oleje, co tam zbyl od minula. Nakonec se to taky podaří.

Ten chlap řekl něco o otevírání sněhuláka. Sněhulák, tak se říká skafandru. Otevírání sněhuláka, to se praktikuje na Měsíci mezi havíři. Platí mezi nimi drsné zákony. Dohlížejí na ně sami. Nepotřebují žádné policajty nebo ochranku. Kdo se proviní, dostane varování. Napodruhé mu dají nakládačku. Když ani ta ne-

pomůže a dotyčný provede něco hnusného, jako třeba že donáščí na kamarády a spolčuje se s ochrankou a práská policajtům, vyvedou ho na mráz a kusem ostré horniny mu proděraví skafandr. Člověku, který to dělá, se potom říká Kat.

„Nikoho nepráskám!“ vykřikl jsem bezděčně.

„Co to bylo?“ ptal se Číňan.

„Nejspíš blouzníš buď hladem, nebo žízní. Nebo z obojího. Možná se zbláznil. Ležel v díře týden.“

„Tak to skoncuji,“ řekl Číňan.

„Proč... proč mě chcete...“ blekotal jsem.

Otočil jsem hlavu do původního směru. Snad je uvidím, toho Číňana a jeho kamaráda, kterého určitě znám, a když znám já jeho, musí on znát mě. Tváře se ale ukrývaly za světelným kotoučem lampy.

Z reproduktorů zazněla vlídná, dá se říci veselá melodie.

„Co to bylo?“ vyheknul ten, co ho znám a neznám.

„Policie,“ odpověděl Číňan suše. „Začal mluvit a tím aktivoval nouzový maják.“

„To abychom sebou tedy hodili, nemám pravdu?“

Známý neznámý mluvil skoro až podlézavě. Kde jsem jenom ten hlas slyšel?

„Zaměřili ho.“

„No a co?“

„Jedou sem, copak to nechápeš?“

„Já ho máznu, naložíme ho a zmizíme. Zaměřili sněhuláka. Já ho vytáhnu a odvezeme jenom tělo a se skafandrem ať si pak hrají, jak budou chtít.“

„Za první, jak dlouho ti potrvá, než ho vypreparuješ? Za druhý, než ho dovezeme, bude z něho mumie vysušená na minus dvě stě. Zmizet musíme bez něho.“

„To je snad škoda, ne?“

„Buď v klidu,“ řekl Číňan. „Však si ho najdeme.“

Pak bylo jen ticho.

Rozhýbání zadřeného soukolí není nic jednoduchého. Chvilku si myslíte, že to pokračuje dobře, a pak šup a kola se seknou. Což se stalo v mé hlavě. Neztratil jsem vědomí, to ne. Bolest ve stehně jsem cítil dál. Jenomže jsem oslepl. Nad průzorem přilby mého skafandru byla tma. Tu já nemám rád. Pracoval jsem jako havíř a tmy jsem si užil víc než dost.

Cože? Pracoval jsem jako havíř?

Na Českopolské a jmenuješ se Kuba Nedomý, odpověděl jsem sám sobě.

Kolečka se pohnula. První rozumná myšlenka.

Neoslepl jsem. To se jenom ti dva chlapi sbalili a přestali mi svítit do ksichtu. Vyplašili je policajti a nejspíš zmizeli. Jsem zase sám. Na Měsíci, v jámě. Určitě v jámě, protože ležím na zádech a ta lampa byla nade mnou.

Vzepřel jsem se levou rukou a škulb ramenem. To nás učili v kurzu, když jsme nastoupili do Českopolské. Jakmile upadnete ve skafandru, říkali, nevstanete, ledaže se přetočíte ze zad na břicho. Pak se postavíte na čtyři, na kolena a na dlaně a teprve potom se vám podaří vstát.

Když máte dost síly. Když jste mladí a dobře živení. Když jste předtím neleželi na dně jámy bez jídla a vody.

Jste beznadějněj případ, Nedomý, řekl by mi instruktor. Nemůže se vám to podařit. Zůstanete v díře a chcípnete. Jste zesláblej, a navíc máte ochrnutou nohu. Musíte se s tím smířit, Nedomý. Někdo holt má smůlu a přiletí na Měsíc chcípnout. Vy jste sem přiletěl napakovat se a měl jste docela slušnou šanci, protože vám skončil turnus a Českopolská vám má vyplatit balík. Jenže místo toho chcípnete.

Smůla.

Ale pane instruktor, vy nepočítáte s tím, že jsem zoufalejší, odpovídal jsem do tmy. Copak jste neslyšel, že zoufalí lidé podávají nadlidské výkony? Například se jim podaří vydrápat se po týdnu hladovění z jámy jenom pomocí dvou rukou a jedné nohy. Věřil byste tomu? Vidíte, už jsem venku. Sice to není žádná chůze, spíš se vleču, než jdu, a kdyby tu nebyla gravitace šestkrát menší než na Zemi a ve mně ještě nezůstala síla, jakou mají Zemáci, asi bych se daleko od jámy nedostal. Jenže je to tak, jak to je, a já se vleču po planině a už vidím, jak se ke mně blíží modrý maják, to asi budou policajti a vezou mi balík, co mi dluží Českopolská těžební společnost.

Takhle jsem blouznil a sil ve mně rychle ubývalo. Když pak došlo k tomu velkolepému setkání, byl jsem už jenom krůček od toho naplnit přání pánovitého Číňana, aby ze mě byla čerstvá mrtvola.

Krůček ke smrti jsem naštěstí neudělal. Policajti mě vtáhli dovnitř své plošnice a provedli pár úkonů, kterým se odborně říká resuscitace. Hlídkka byla dvoučlenná, primitivnímu robokopovi velel komisař Luigi Mantella, jak jsem si stačil přečíst na jmenovce. Ano, prosím hudbu, aby zahrála slavnostní fanfáry pro moje první setkání s policejním úředníkem, se kterým jsem toho měl později mnoho prožít a taky přečkat. V roce 2047 byl Mantella na Měsíci stejný zelenáč jako já. Všichni jsme byli tenkrát zelenáči ve srovnání s dneškem.

S oživováním si vedl zdatně, injekční pistolí do mě vpravil tolik podpůrných látek, že by jimi přiměl skotačit i mamuta vysekaného z věčného ledu. Pak se postaral o identifikaci. Nebyl to žádný hlavolam, na hrudi mého skafandru byl identifikační štítek se všemi náležitostmi.

„Jakub Nedomý, narozen v Česku 29. listopadu 2023, havíř Českopolské těžební. Jste po kontraktu,“ dodal, když chvílku studoval obrazovku oráklu, vsazenou do rukávu skafandru.

Jak se jmenuju, jsem už věděl, že ale mám po kontraktu, byla pro mě novina. Tedy, ta formulace mě zaskočila. Ano, jsem po kontraktu, a proto mám nárok na balík peněz.

„Proč se nechystáte k návratu domů a místo toho se potulujete tady v pustině?“ zeptal se mě.

Nevěděl jsem, co na to říct. Netušil jsem, jak jsem se ocitl dole v díře. Když řeknu nevím, bude mě mít za pitomce. Zatím do mě pumpoval živiny.

„Mladická nerozvážnost,“ odpověděl jsem zkusmo. Byl jsem zvědavý, jak to zabere.

Nezabralo.

„Ocitl jste se na rizikovém místě s vysokou úmrtností mladých lidí. Na Měsíci se rozvinulo takřka průmyslové odvětví, které je mírně řečeno nežádoucí. Na Zemi se odsud vyváží tritium, ale také orgány pro transplantaci. Ideální materiál pro takový obchod. Sledujeme několik skupin zaměřených na tento druh kriminality. Okolí důlních komplexů je jejich oblíbené loviště. Můžete mi k tomu něco říct, Nedomý?“

„To je hodně hnusná kriminalita,“ řekl jsem.

„Co o tom víte?“

Teď už něco jo. Jede v tom Číňan a má čerstvého poskoka. Nejspíš ho osobně znám, ale zatím ho nedokážu identifikovat. Musím počkat, až se i ta poslední kolečka v mé hlavě roztočí. Čínská mafie. Stačí to vyslovit a naskočí husí kůže. Rozhodně to působí hůř, než když se řekne „policejní sbor habitatu Arkádie“.

„Nic,“ odpověděl jsem.

„Pane Nedomý, jste ve sledované oblasti vyhledávané lovci těl, jak jim říkáme. Dochází tu k mimořádným událostem. Lovci těl krouží kolem jako supi. Jste jejich tipař?“

„Nejsem.“

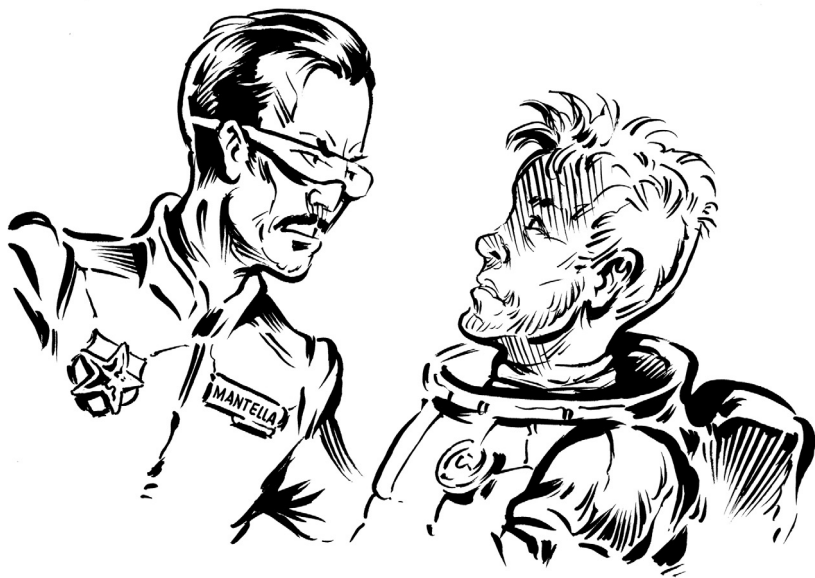
„Podle záznamu máte po kontraktu a v tuhle dobu už byste měl být pár desítek hodin doma na Zemi. Místo toho se potloukáte v podezřelém kvadrantu. S kým jste ve spojení, Nedomý? Co víte o člověku jménem Zhang?“

Znělo to čínsky. Číňan!

„O žádném Zhangovi nic nevím,“ řekl jsem mu po pravdě.

„Nevymlouvejte se, Nedomý. Koukejte ze sebe všechno vysypat. Chci vědět všechno o Zhangovi a o pajzlu, co se jmenuje Modrá laguna.“

Udělalo se mi špatně od žaludku a hlasitě jsem škytl. Pak se mé zadřené soukolí definitivně zaseklo a Mantella ze mě nedostal kloudné slovo.

2

INFO BUDKA ČÍSLO ŠEST

Nezbylo mu nic jiného než mě vrátit tam, kam podle záznamu patřím, na Českopolskou. Mantellovy životabudiče cestou zabraly. Nechal jsem si tu informaci pro sebe a dělal řepu, dokud všechno nevyřídil u vstupu a dva citróni ve žlutých kombinézách mě neodvedli na marodku a nepředali mě sestřičce.

„Něco bych snědl,“ řekl jsem jí, když bylo po příjmu. Zrovna volala do kanceláře pro instrukce, co se mnou dál. Trápil mě hlad.

„Všechno zařídíme,“ řekla mi, když skončila. „Vypadl jsi prý ze seznamu stravovaných, ale to nevádí, on to pan Petrák zařídí. Už sem jde.“

V oblbovácích od Mantelly jistě bylo něco na posílení dobré nálady, jinak bych se nejspíš naštvál, proč mě někdo vyřadil ze stravování. Teď mi to připadalo spíš legrační. Já, takový žrout, a nejsem na seznamu stravovaných!

Brzy dovnitř vpadl provozní Petrák.

„Tady vás máme, Nedomý,“ řekl mi bez pozdravu. Kývl na sestřičku, aby nás nechala o samotě. „Nikdy si nedáte pokoj. Budou s vámi vždycky potíže.“

„Momentálně nechci nic jiného než oběd.“

„Nejste ale ve stavu, Nedomý. Nemáte nárok. Českopolská není žádná vývařovna.“

„Jsem havíř jako každý jiný!“

„Po kontraktu,“ zvedl provozní prst.

„Jestliže mi skončil, vyplaťte mě a koupím si oběd.“

„Váš turnus se ale vrátil na Zemi.“

Něco podobného říkal už ten policajt, jak se jmenoval, Mantella.

„Všichni kluci?“

„Samozřejmě.“

„Jak to, že na mě nepočkali?“ vypadlo ze mě.

Petrák nevěřícíně zakroutil hlavou.

„Nejste normální, Nedomý. Fakt věříte, že na vás měl turnus čekat, až se vrátíte z výletu?“

„Copak jsem byl venku na mraze dobrovolně?“ vyjel jsem na něho.

V tu dobu už jsem měl tušení, jak to všechno bylo. S odletem turnusu byla tahanice, došlo k čemusi, co se podobalo vzpouře, a já se ještě se dvěma rozhodl utéct. A jeden z nich se jmenoval Bejček...

Bejček! To byl ten druhý. Číňan a Bejček.

Bejček mě nechal v díře. Bejček ke mně přivedl Číňana, a to byl lovec těl. Tohle musím panu provoznímu Petrákovi vysvětlit. Až to pochopí, pustí mě do kantýny a možná mi vystaví speciální známku, aby mi vydali oběd i s nášupem. A možná přidají i zákusek, mohla by to být bublanina, tu já rád.

„Důvody vašeho výletu mě nezajímají. Moc dobře vím, o co šlo, a buďte rád, že se vedení podniku rozhodlo všechno smazat a zapomenout. Nejsou žádné záznamy. Nikdo vás nebude stíhat kvůli tomu, co se stalo. Všechno je smazáno a jste čistý.“

„Hladový,“ dodal jsem.

„To je váš problém.“

„Zaplaťte mi a postarám se o sebe sám.“

„Služné se vyplácí po návratu na Zemi. Částka kryje vaše pojištění a další administrativní náležitosti. Nárok na služné končí

uzavřením smluvních vztahů, a ty trvají po celou dobu vašeho pobytu na Luně i během přepravy na Zemi. Tu jste vlastní vinou zmeškal. Nic pro vás udělat nemůžu, všechno je teď na vás.“

„Tím chcete říct, že mám najít odvoz na Zemi a zaskočit do kanceláře Českopolské v Krakově a tam že mě vyplatí? Jak se na tu Zemi dostanu, když nemám čím zaplatit?“

„Nechtějte ode mě, abych řešil vaše problémy,“ řekl a díval se mi do očí.

No a bylo po dobré náladě, Mantellovy oblbováky přestaly působit. Proč na mě tak čumí? Určitě je v tom nějaká levárna.

Nábor, to bude ono. Žene mě do kouta, abych podepsal kontrakt a on shrábl náborový příspěvek. Svině jedna! Na druhou stranu jsem v tom byl až po uši. Zdržel jsem se vlastní vinou.

„Dobře,“ řekl jsem po chvilce usilovného přemýšlení, které mě dovedlo k závěru, že nemám na vybranou. „Už teď jsem pod paragrafem a musím na Měsíci zůstat. Českopolská potřebuje havíře. Podepíšu další turnus a vrátím se na Zemi po druhé rundě. Služné tam na mě bude čekat. Aspoň mi peníze zůstanou jako v kasičce a nebudu v pokušení je prochlastat.“

Díval jsem do tvarohově měkké tváře provozního Petráka, díval jsem se mu do modrých očí vroubených bezbarvými řasami. Marně jsem čekal pozitivní reakci.

Jestli je v tom háček, náborový příspěvek to není.

„Nemáme právo uzavírat smlouvu, Nedomý,“ řekl.

„Copak nepotřebujete havíře?“

„Jistěže potřebujeme, nábor běží.“

„Jednoho havíře máte před sebou. Zkušeného. Nemusíte ho zaučovat. Hotovej pracant. Na můj úlet zapomeňte.“

„Chybí mi administrativní pravomoc. Kontrakt smí uzavřít jen náborovka. obraťte se na ně. Víím, že jim nábor vážne. Budou nadšení, když jim nabídnete služby.“

„Na Zemi.“

„Samozřejmě,“ řekl a dál na mě upíral modré oči. Pak trochu svraštil čelo a nakrabatil bradu. Dal tak najevo, že usilovně přemýšlí. „Mohl byste si myslet, že jsem nelida. Mýlil byste se. Mám pro vaši situaci pochopení. Není ale tak zlá, jak vypadá. Jste na tom dobře! Mohl jste venku na tom mraze zahynout. Nestalo se to, žijete a nic důležitějšího v životě není než život sám, vidíte?“

Pán je filozof, pomyslel jsem si. Pak už jsem se věnoval rozmyšlení, jestli mu mám dát pěstí hned, nebo až po další moudrosti, která z něho vypadne.

„Někdy ale stojí za hovno, ten život,“ podotkl jsem.

„Velmi správně. Naštěstí jsou na světě dobří lidé, kteří mají pochopení. Platí to nahoře na Zemi i tady u nás na Měsíci. Máte štěstí, že jste padnul na mě. Češi musejí držet při sobě. Takhle,“ dodal a zaklesl do sebe ruce. „Jen tak se prosadíme ve světě i tady na Měsíci. Když potáhneme za jeden provaz, uděláme společně velké věci.“

Ještě jedno slovo a praštím ho, rozhodl jsem se. Nadechl jsem se a opřel se do židle.

Sáhl do kapsy a podal mi čipovou známku.

„Půjďte teď dolů do kantýny a pořádně se najíte. Do ředitelské jídelny,“ upřesnil. „Výběr ze tří jídel a jako nápoj nealkoholické pivo. Potom půjdete do autoparku. Ve dvě odpoledne vezou odpad do spalovny v Arkádii. Svezete se s nimi. Na tuhle známku máte přiděl vzduchu na osmačtyřicet hodin od vstupu do areálu Arkádie.“

„Příděl vzduchu?“ podivil jsem se. O Arkádii jsem zatím jenom slyšel, že je to něco jako město, které vzniká nedaleko našeho důlního komplexu. Nenapadlo mě, že by tam byl vzduch na přiděl. My havíři jsme vzduch neřešili. Někde se pracovalo pod tlakem, jinde v hermákách, a ty měly natlakované bomby.

„Zatím vám vzduch platila Českopolská, Nedomý. To už je za vámi. Nejste ve stavu. V Arkádii se musíte zapojit.“

„Jakože pracovat?“

„Přesně tak,“ přikývl. „Narazíte na potíž, že nemáte povolení ke vstupu. Nejste nikde registrovaný.“

„Jsem havíř!“

„Bývalý havíř, člen turnusu, toho času na Zemi.“

„Zkejsnul jsem na Měsíci.“

„Koho tím zaujmete? Věřte mi, musíte se o sebe postarat sám. Jsem tu od toho, abych vám pomohl.“

„Ze začátku to tak nevypadalo,“ utrousil jsem.

„Chtěl jsem, abyste pochopil vážnost situace. Nemáte žádná práva. Jste bez registrace. Kdybyste zahynul, skartují vás a použitelné orgány vyvezou na Zemi.“

O tom jsem už něco slyšel.

„Že mě jako rozřežou na náhradní součástky?“

„Dopadl byste tak, kdyby vás hlídka nenašla. Jako osoba bez registrace z toho ale ještě nejste venku.“

Měl jsem pochopit, že jsem na něm závislý. Zkusil se vlídně usmát.

„Myslím to s vámi dobře. Udělejte, co vám teď řeknu. Pojedete se smetákem do Arkádie, a až tam budete, najdete info budku číslo šest. Máte osmačtyřicet hodin. Počkáte, až bude mít službu Chéng Lóng.“

„Číňan?“ vyhrkl jsem. Zamračil se.

„Co máte proti Číňanům, Nedomý? Tady na Měsíci jsme multikulturní společnost. V dole to je jiné, nábor je hlavně v Polsku a Česku, ale skutečný svět, skutečné Lunární společenství, vzniká tam venku, v Arkádii, Alhambře, Zvezgorodku. Jestli je ve vás xenofobie, rychle na ni zapomeňte. Jde teď o to, abyste si v Arkádii našel svoje místo, získal postavení a prostředky, a jenom tak se

dostanete ke svým penězům, které na vás čekají nahoře na Zemi. Na šestce vás Chéng Lóng nasměruje, a nakonec se z toho dostanete. Jste šikovnej. Hlavně tu známku neztratíte.“

„Po dvou dnech mi vyprší.“

„Ztratíte nárok na vzduch, ale identifikační záznam v ní zůstane. Jakmile se z toho dostanete, pomůže vám k registraci. Věřte mi, myslím to s vámi dobře.“

Pochopil jsem, že mě čeká dlouhá pouť. Směruje mě do šedé zóny, ze které vede cesta nahoru. Vydám se po ní, dokážu to. Určitě si udělám čas na odbočku, abych našel Bejčka a podal si ho. Prachy za turnus budou jako bonus, až to všechno překonám.

Ještě cestou do jídelny mi přece jen vrtaly hlavou pochybnosti. Chéng Lóng, co je to za týpka? Kde k němu Petrák přišel? My havíři jsme sice věděli, že někde je něco jako Arkádie, ale nikdo z mých známých tam nestrčil ani špičku nosu. Petrák jako člen vedení si možná zajížděl do Arkádie vyhazovat z kopejtky. Možná znal i Modrou lagunu.

Název podniku mi proletěl hlavou. Zmiňoval se o něm Mantella. Pajzl lovců těl? Co s ním má provozní Petrák společného?

Nic, blbče. Spojuješ si to jenom ty. Koukej jít do kantýny, nažer se tam a dej pokoj. Hlavně se nesplet a mazej do šéfovské sekce, aby ti nedali šlichtu pro havíře, ale vextrovku pro lepší lidi.

Protože už nejsi havíř, jsi Kuba Nedomý na válečné stezce. Čeká tě balík peněz a po cestě milé zadostiučinění, až rozbijíš Bejčkovi čumák.

Tohle všechno jsem si maloval. Vycházelo to velmi dobře. Na Petrákovu čipovou kartu mě pustili do šéfovské jídelny, holandský řízek s bramborovou kaší mi udělal moc dobře a radost jsem měl i z bublaniny, opravdu ji ten den měli v nabídce. Ve dvě jsem se známkou v ruce nalezl do smetáku. Řídila ho statná ženská, Polka, taky zůstala na Luně na paragraf, ale už si zvykla a nahoru

by ji nedostali, ani kdyby před ní lezli po kolenou. Aspoň to tak říkala.

S ničím se nemazala, nasadila mě do budky, dohlédla, jestli mám v pořádku hermáky a přilbu pěkně po ruce, jsou na to předpisy a nenechá si kvůli pitomosti sebrat licenci. Po deseti minutách jsem pochopil, že jízda na trase důl – Arkádie je velká vy-
moženost. Kdyby přišla o licenci, vrátili by ji do třídní a zavře-
li do budky portálového jeřábu.

Tlachala a tím mě přiměla taky ke tlachání. S holandským říz-
kem, brkaší a bublaninou v žaludku jsem měl sdílnou náladu
a vyklopil jí všechno. Zdržel jsem se venku na mraze, podrobnos-
ti jsem si nechal pro sebe. Stalo se ale, že jsem propásl odlet tur-
nusu a tím pádem turnus odletěl beze mne, a já zůstal tady dole
bez prachů.

„Proč sis je nevyzved, vole?“ podivila se. Jmenovala se Jadwiga.

„Jak to myslíš?“

Podívala se na mě úkosem jako na někoho úplně pitomého.

„Jakože jak co myslím? Ptám se, proč sis prachy nevyzvednul.
Nezdáš se mi jako spořivej typ. Chceš si tady na Šutru postavit
domeček?“

Bramborová kaše mě začala v žaludku studit.

„Turnus končí návratem na Zemi,“ zopakoval jsem, co mi řekl
Petrák. „Prachy mi vyplatí kancelář v Krakově.“

„To bys byl jedinej,“ řekla Jadwiga. „Ostatním je vyplatila kan-
celář na Českopolské.“

„Kecáš!“ obořil jsem se na ni.

„Jezdím se smetákem už třetí turnus, kámo. Noc po výplatě se
nespí. Kde jsi byl, že to nevíš?“

Kde jsem byl? Ležel jsem na dně díry a čekal, až chcípnu, tak
to je, milá kamarádko Jadwigo.

„Otoč to.“

„Cože?“

„Vracíme se. Já jim to tam obrátím naruby a ty prachy z nich vymlátím. Vysypu je z Petráka, toho šmejda.“

Kolem nás byla beznadějná lunární pustina. Tenkrát jsem byl ještě zelenáč a výletů na mrazu jsem si moc neužil, byl jsem venku jenom párkrát a dopadlo to špatně. Nejhuř, když mě svině Bejček nechal v díře a pak ke mně přivedl čínského kamaráda jako lovecký pes k postřelené kořisti. Pohled na špičaté tvary skal a závěje prachu, ostré střídání oslňujících ozářených ploch a temných stínů nijak nepřipomínal vlídnou českou krajinu, jak jsem na ni byl zvyklý z domova. Asi by mi bylo při tom pohledu všelijak, i kdybych na tom byl psychicky líp než teď.

Zoufalství a vztek, to byly převládající pocity.

„Nebud' blbej.“

„Jsem nasranej!“

„Od toho je kousek k blbosti. Co myslíš, že se stane, když mě chytneš pod krkem a donutíš mě, abych to vzala zpátky? Dispečer uvidí, že se vracím, a bude mi vřeštět v reprákách, co se stalo. Když neodpovím, pošle nám naproti výjezdovku a všichni bezpečáci budou na nohou. Vjedu do garáže, ty vylezeš a řekneš jim: hoši, nezdržujte, já musím na ředitelství vymlátit z těch parchantů prachy. Co myslíš, že udělají?“

„A co mám dělat já?“

Normálně by se ve mně vztek a deprese nestřídaly tak prudce. Nejspíš za tím byly oblbováky od Mantelly.

„Odvezu tě do spalovny. Máš na vzduch?“

O přidělu vzduchu jsem věděl od Petráka.

„Osmačtyřicet hodin. Petrák mi dal známku.“

„To je od něho hezký,“ řekla a znělo to skoro jako pochvala. „Kam tě poslal? Máš se někde hlásit?“

„V info budce číslo šest u nějakého Chéng Lónge.“

Zafuněla.

„Tak to je jasný. Hlavně zůstaň v klidu. Arkádie roste, rozumíš? Jednou z ní bude něco jako město. Teď je to spíš bordel na kolečkách, ale hodně se tam mění. Prej bude zastřešená kupolí jako cirkusovým stanem, dovedeš si to představit?“

„Ne.“

„Já taky ne, ale maká se na tom. Spousta lidí na tom dělá. A taky se přizívuje. Říká se něco o čínské mafii odněkud z Wudangu. Slyšel jsi něco o Wudangu?“

„Ne. Já jsem z Čech.“

„Tím hůř pro tebe. Tihle hoši z Wudangu mají prsty všude. Vezmi si třeba stavění. Předpisy a normy musejí být,“ rozkládala nad volantem rukama, „ale nesmí se to přehánět, rozumíš? To by stavění šlo moc pomalu. Když jseš developer a chceš, aby ti stavba odsejpalá, budeš vděčnej za partu lidí, která ti práci odvede a nebude trvat na povinných přestávkách po dvou hodinách, chápeš? Ten tvůj Chéng Lóng má nejspíš pod palcem mukly, aby dělali za málo peněz nebezpečnou práci, kterou nikdo v řádným kontraktu dělat nechce.“

„Na to se můžu vybodnout.“

Podívala se na mě.

„Nemůžeš. Nic jinýho ti nezbejvá. Známa ti vyprší a bude z tebe maso na rozřezání. Jseš momentálně v prdeli. Buď rád, že ti někdo dá příležitost pracovat na výstavbě Arkádie, a nesmí ti vadit, když na sebe navlíkneš hermáky bez atestu technické prohlídky.“

Jeli jsme volnou krajinou. Ta najednou skončila a objevily se světelné majáky a první šeltry, aktivní i opuštěné. Člověk je na Měsíci tak krátkou dobu, a už ho dokázal zpravit, napadlo mě při pohledu na trosky rozseté podél dopravního pruhu vytvořeného buldozery v měsíční hornině, v místech nynější Šesté panlunární.

Jadwiga teď musela víc dávat pozor na řízení. Do spalovny jsme dojeli v pořádku, moc už jsme toho nenamluvili. Rozloučili jsme se. Ukázala mi, jak se dostat do centrálního šeltru, vedlo tam jakési metro, ne moc spolehlivě hermetizované, takže všichni na sobě měli hermáky pro případ, že by to fouklo. Najednou jsem byl mezi lidmi a stísněnost ze mě spadla. Najdu toho wudanského poskoka, a ten mi najde práci načerno dřív, než mi vyprší Petrákova čipová známka.

Na Měsíci je to stejné jako na Zemi, táhlo mi hlavou. Černá práce, šedá ekonomika, mafie. Až jednou umřu a skončím v nebi, nebo v pekle, to je jedno, bude to tam taky takové, šmejdi nahoře a blbci přinucený rejpat ksichtem v zemi?

Jadwiga mě nakazila chorobou zvanou filozofování. Naštěstí bylo kolem mě tolik normálních lidí, že mě to rychle přešlo.

V centrálním šeltru se mi líbilo, vypadalo to tam jako u nás na dole v kantýně a taky trochu jako v obchoďáku nahoře na Zemi, všude jezdící schody, výtahy a pásy, kolem staveniště a hned vedle krámky, kancely, dílny a zase staveniště. Lidi byli vcelku v pohodě, poradili mi, jak poznám info budku číslo šest. Konečně jsem k ní dorazil.

Byl to krátek s nápisem INFO nade dveřmi.

Chvilku jsem váhal před vchodem a pak vstoupil.

Dveře mě pustily.

Uvnitř stál pán s dámou a studovali velký tridi plán Arkádie a uploadovali data do svých implantátů. Na stojanech svítily le-táčky a brožurky divadel a nočních podniků. Moc jich tenkrát v Arkádii nebylo, ta slavná doba zábavy na sebe měla nechat ještě dlouho čekat.

Za pultem seděla blondýna s vlčím obličejem, v modrém stej-nokroji a bílým fiží u krku. Podle cedulky se dalo poznat, že se jmenuje Kateřina. Podívala se na mě, pak kývla k zákazníkům, kteří přišli přede mnou, a usmála se.

Znamenalo to, abych počkal, až jim splní všechna přání. Naštěstí to netrvalo dlouho.

Pozdravil jsem ji a odpověděla docela vlídně.

„Jsem tu cizí,“ řekl jsem.

„Vidím,“ usmála se. „Úplně ale ne. Jste pan Jakub Nedomý, je to tak? Vypadá to, že jste bez identity a bez práva na vzduch,“ řekla, když krátce pohlédla dolů pod policičku. Měla tam nejspíš displej oráku.

„Mám čip na osmačtyřicet hodin. Na sedmačtyřicet hodin.“

„Také to tu vidím,“ řekla. „Jinak byste se sem nedostal, že?“

„Mám doporučení na vašeho kolegu Chéng Lónge. Kdy bude ve službě?“

Následoval pohled na oráku.

„Zítř od čtrnácti. Možná, že bych vám ale mohla pomoci i já. Jste havíř. Měl byste přece mít peníze a identitu.“

Později jsem si často říkal, jak by se to všechno dál semlelo, kdybych tenkrát navázal s Kateřinou kontakt. Na to bych ale musel mít jinou povahu. V tuhle chvíli se mi zdálo, že se moc vyptává, a naštvalo mě to. Co je jí do toho, že jsem havíř po kontraktu, bez identity a bez práva na vzduch?

„Už jste mi pomohla. Pan Chéng Lóng tu bude zítra od čtrnácti.“

Usmál jsem se na znamení, že jí děkuju a odcházím.

„Dejte si pozor na červené majáčky,“ řekla, když už jsem byl u dveří.

„Kdyby mě chytily, tak co?“

„Neplatit vzduch,“ řekla vážně, „je u nás na Luně hodně těžký zločin.“

„Zločin?“

„Samozřejmě! Kdyby vás chytili, tak...“

„Tak mě vyhoděj na mráz?“

„I to se stává,“ řekla. Nos měla velmi špičatý a v očích chladu na tři mrazáky.

„Tady v Arkádii zabijete člověka za to, že si nezaplatil vzduch?“

„My ne. Dělá to systém,“ řekla.

Všiml jsem si, že pán, který prve studoval plán habitatu, se po mně dívá a něco šeptá ženě vedle sebe.

„Měl byste jít. Komando může přivolat kdokoliv, kdo má podezření z neplacení vzduchu. Nemusí to být majáček. Někteří lidé na to mají odhad.“

„Jenže já příděl vzduchu mám.“

„Vím,“ řekla. „Na čtyřicet šest hodin osmačtyřicet minut. Ale i tak si dávejte pozor. A hlavně zůstaňte v klidu. Pan Chéng Lóng tu bude zítra ve čtrnáct a určitě vám pomůže víc než já.“

„Děkuju... Kateřino.“

„Hodně štěstí. Vážně,“ řekla.

Vyšel jsem ven, a ještě stačil zahlédnout podezřívavý pohled té paní s odhadem na neplatiče.

Pak už jsem se jen potuloval po koridorech, halách, eskalátorech a dopravních pásech. A vyhýbal se červeným majáčkům. Pro jistotu. Petrákova čipová známka mi stačila na pár sendvičů, odskok na záchod a přespání v trubce. Přemýšlel jsem o Kateřině. Číňan byl napojený na šedou ekonomiku Arkádie, tedy podle toho, co říkala Jadwiga. Jak je na tom Kateřina? Hodně se vyptávala, uvědomil jsem si, když jsem si v duchu oživoval naše setkání. Kdybych byl hlavou mafie, kam bych umístil svoje lidi? Třeba zrovna do info budky, to dává smysl. Kdybych byl šéfem policajtů, kam bych poslal svoje očko? Do info budky, kam jinam?

Co je tedy Kateřina zač? uvažoval jsem. Třeba je to skutečně informační slečna a jako taková mi ani neuškodí, ani nepomůže. Od mafie mi nebezpečí nehrozí. Nemám nic, o co by mě mohla oškubat. Jestli je to, jak si myslím, okradli mě panáci na Česko-

polské. Musím teď překonat těžké období a až se zmátořím, najdu cestu, jak se jim dostat na kobyliku. Pak z nich ty prachy vymlátím.

Kateřina je možná policajtko, všechno na to vypadá. Co udělá, když se jí vypláču na hrudi? Pomůže mi policie dostat z Česko-polské prachy? Od toho tu policie není, ta má dbát na dodržování zákona. Jsem mimo zákon, kontrakt mi vypršel, nemám nárok vůbec na nic. V nejlepším případě mi obstarají nejbližším pendlem transport na Zemi. Dopraví mě někde do Hongkongu a odtamtud pojedou stopem do Krakova – hádat se do kanceláře Česko-polské.

Děkuju pěkně.

S takovými a podobnými úvahami jsem usínal v trubce a s nimi se probudil a doprovázely mě až do čtrnácté hodiny dvanácté minuty následujícího dne, kdy jsem zase vcházel do info budky číslo šest.

3

EXPERTNÍ PRÁCE

Místo blondýny stál za pultem mládeneček, vypadal na patnáct.

„Pan Chéng Lóng?“ zeptal jsem se ho.

„Vy budete pan Jakub Nedomý, že?“ usmál se na mě. Hodně se mi ulevilo. Čekal jsem zločineckého týpka, potetovaného atleta, anebo naopak vysloužilého veterána, kterého už stáhli z první linie, aby jim kryl záda a dělal užitečné drobnosti. Chéng Lóngovi určitě ještě nebylo dvacet a použitelný byl tak asi na dodávku svačiny. „Moc mě těší. Dali mi vědět, že přijдете. Musím vám říct, že jste si nemohl vybrat lepší dobu. Jako na zavalanou, jako na zavalanou. Pojdte, pojdte rychle...“

„Copak odsud můžete odejít?“ podivil jsem se.

„Kdepak, to by se zlobili. Ale tady, chodbou. Na konci je výťah. Je tam jen jedno tlačítko. Stiskněte a doveze vás na místo. Pak už se o vás postarají.“

Gestem mě pozval za pult a ukázal mi, kudy do chodbičky. Minul jsem dveře, nos mě poučil, co je za nimi. Na konci byl skutečně výťah.

Nastoupil jsem dovnitř. Neklesal jsem dlouho, tenkrát Arkádie nebyla zdaleka tak hluboká, vysoká a široká jako dnes. Byla to krátká cesta.

Dveře se otevřely. Podle chladu a vlhkosti vzduchu jsem měl dojem, že jsem se ocitl zpátky v tritiovém dole. Čekal jsem, že mě nasadí jako dělníka na stavbu. Budu zase havíř? No co, dva roky

kontraktu mám za sebou, další dva to vydržím. Nebo tři? Nebo čtyři? Hlavně že žiju, jak mě poučili hned dva filozofové po sobě.

Vešel jsem do haly vyrubané v hornině. Osvětlená byla tu a tam rozestavěnými pracáky. Zajištění bylo provedené solidně, profesionální práce.

Nejsou to amatéři, napadlo mě.

„Tudy! Tudy!“ ozvalo se od jednoho z východů haly.

Vstoupil jsem do tmavé chodby a udělal tři kroky. Vtom mě někdo zezadu popadl, zkroutil mi ruce a postrčil mě do tmy. Narazil jsem obličejem na cosi pevného. Povolilo to. Byly to dvoukřídlé dveře.

Prudké světlo mě skoro oslepilo. Slyšel jsem hlasy a křik. Pomalu jsem rozeznával, co je kolem mě. Místnost byla původně bílá, později částečně červená a hnědá. O bílou se postaral nátěr plastické hmoty, rudou dekoraci obstarali lidé, kterým tu pouštěli žilou.

Jednoho člověka zrovna měli přehnutého a připoutaného ke kovové lavici potažené plastem. Byl nahý, oblečení leželo na zemi opodál. Nad ním stál chlap v gumové zástěře. Nasadil mu ostří nože Master Knife ke krku. Škubl a zoufalý nářek se proměnil v bublavé chrčení.

„Takhle ne! Tohle ne, prosím,“ vykřikl někdo. Byl to hubený mládenec s dlouhými vlasy, rovnými jako dráty, a se špičatými rameny, která vypadala, jako by měl na zádech složená křídla. „To je čirý amatérismus.“

Za paži ho držel člověk, jehož jsem dobře znal.

Můj přítel Jiří Bejček. Ten, co mě dostal do jámy.

„Daleko ses nedostal, kámo, co říkáš?“ zazubil se na mě. „Říkal jsem ti, že se ještě potkáme. Neboj, nebude to trvat dlouho. Vyřídíme tyhle dva...“ kývl bradou k muži, který byl v tu chvíli už bez hlavy a krev mu v proudech prýštila na podlahu a stékala

k odtokovému kanálku, a pak zamával hubeňourem tak silně, až ho zbavil schopnosti povykovat, „potom hned přijdeš na řadu.“

Podíval se na muže s nožem.

„Jde o slinivku, rozumíš, Ralfe? Poznáš slinivku?“

„Myslím, že asi jo,“ odpověděl Ralf, a to už se hubeňour vzpamatoval a zaječel:

„Jste amatéři! Jste banda mizerných amatérů!“

Ralfa zřejmě povyk znervózňoval. Zrovna se chystal bezvládné tělo zbavené hlavy natáhnout na lavici. Musel by mu nejdřív uvolnit pouta na rukou, jenže v prstech od krve mu řemeny klouzaly. Přihlížející mládenec ječel dál.

„Tohle je odborná práce. Běž s tou kudlou na jatka!“

Hlas mu přeskakoval rozčilením.

Lidský řezník nešťastně oslovil Bejčka.

„Mohl byste mu zavřít hubu?“

„Drž hubu,“ řekl mladíkovi Bejček, a když ten neposlechl, přikročil k němu a připlácl mu na ústa dlaň. Mládenec sebou mlel a dařilo se mu protlačit nedokonalým roubíkem zvuky:

„Amaaa... teeer... skaaa... praaa... ceee...“

Ralf uvolnil jeden řemen, a když se hmoždil s druhým, tělo sklouzlo a žuchlo do louže krve vedle lavice.

„Na takovou práci se můžu rovnou vysrat,“ zanádal a pustil nůž na zem. To Bejčka popudilo.

„Přestaň blbnout a koukej makat. Nebudeme tu do půlnoci. Čekají nás v půl čtvrtý.“

„To nemůžeme za boha stihnout!“

„Mohl jsi mít už dva kousky hotový, kdybys neměl obě ruce levý.“

„Pojď si to dělat sám, když jseš tak chytřej. Jenom to zkus. Každý má pořád keců, a když má začít pracovat, jde od toho. No tak, předveď se,“ řekl Ralf a zvedl nůž ze země.

Bejček vztekle odhodil mladíka stranou. Smýkl jím tak silně, až hoch upadl. Hubeňour ještě v letu stačil ječet a pak dopadl a vyjekl bolestí. Bejček převzal nůž.

„Koukej ho odvázat a otočit. Kluk už neřve, nemáš se na co vymlouvat. Dělej. Mám se snad nasrat?“ zeptal se a hrozivě zamával řezníkoví nožem před nosem.

„Vždyť já už dělám,“ bručel Ralf. Prsty mu ještě několikrát sklouzly, nakonec se ale dílo podařilo a druhá ruka byla také volná. Bejček mu tělo pomohl nadzvednout, pak ho spolu otočili a natáhli zády na lavici. Ruce a nohy visely bezvládně do kaluže krve. Bejček s nožem v ruce se sklonil nad trupem bezhlavého muže.

„Ukaž, kde je ta slinivka.“

Následovalo zaskučení vlasatého mladíka.

Ralf nervózně trhl hlavou. Už zase, znamenalo to gesto. Pak váhavě ukázal prstem.

„Myslím, že někde tady,“ zakroužil nad břichem.

„Jako tady?“

„Možná.“

Bejček spustil ruku s nožem podél těla.

„Jak dlouho jedeš v tý branži? Pan Zhang říkal, že jsi machr.“

„Zatím vždycky chtěl trupíky a hlavu a tyhle věci...“ zakroužil Ralf rukou, „ty já dovedu celkem bezpečně. Trupy jsme pak dávali do ledu a posílali na rozebrání. Nevím, co si vymejšlej se slinivkama.“

Poslední slova zazněla jako výčitka.

„Nech si narážky na pana Zhanga,“ okřikl ho Bejček. „On nevymejší, on má požadavky. Chce slinivku, má mít slinivku. Otevřeme ho a najdeme ji. Je to něco u žaludku. Nebo u jater?“

„Možná bysme toho mohli vzít víc, a ať si pan Zhang vybere.“

Byl jsem skoro zcepenělý úžasem a hrůzou, takže mě strážce ani nemusel držet.

„Já to už nemůžu poslouchat,“ zaskučel mladík. Otočili se k němu. Neohrabaně vstával. Při pádu se asi hodně uhodil, byl celý nakřivo a na nohy se nedrápal zrovna svižně. „Dejte to sem. Já vám tu slinivku vytáhnu.“

Při těch slovech si svlékl kazajku, odložil ji na zem a vyhrnul si rukávy.

„Můžeš se rovnou svlíknout, pak přijdeš na řadu ty,“ řekl mu Ralf.

„Nech ho bejt, blbče,“ ucedil Bejček a řekl mladíkovi:

„Copak jsi doktor?“

„Ať ukáže diplom,“ mekotal Ralf, čímž dokázal, že je nejenom nešika, ale také idiot.

„Diplom absolventa fakulty všeobecného lékařství je často zástěrka skrývající nekompetenci. Lékařské fakulty jsou zkostnatělé instituce zaměřené na sériovou produkci standardních udržovatelů zdravotního stavu. Běda tomu, kdo se vymkne průměru. V ohradě pro slepice nemají orli místo.“

Užasle se na něho dívali. A v úžasu nebyli sami. Cítil jsem na pažích, že strážce polevil. Byla to ta správná chvíle, kdy jsem se mohl vytrhnout a utéct.

Kam mám běžet, uvažoval jsem. Na konci chodby za mými zády jsou dveře výtahu. I kdybych se k nim dostal a podařilo se mi strážce setřást, a oni po mně půjdou, jakmile se rozběhnu, tak nahoře čeká čínský komplíc. Bude líp vydat se na opačnou stranu, přes místnost. V šeru na její druhé straně jsem viděl temný obdélník, nejspíš vchod do další chodby. Mládenec zřejmě zešílel hrůzou, spustila se v něm patologická výřečnost a ustrnulým katům vykládal cosi o zkostnatělosti medicínské vědy a o nedobytných baštách univerzitní byrokracie. Hlídač mě dokonce pustil a vynořil se mi po boku, aby se podíval, co za podivnost se tady děje.

„Už mě fakt sereš,“ probral se z úžasu Bejček. Napřáhl ruku. „Podej nůž Bobanovi. Mázni ho, Bobane.“

Vazoun, který mě do té chvíle zezadu držel, převzal nůž, znalecky ho potěžkal a přistoupil k mladíkovi, který nepřestával řečnit.

„Poslední, co tu potřebujeme, jsou radilové. Pomohli jsme si dřív, pomůžeme si i teď,“ řekl a nasadil ostří mladíkovi ke krku.

„Co se to tu děje?“ ozvalo se. Poznal jsem hlas se silným čínským přízvukem. „Jak to, že jste materiál nedodali na Bázi?“

„Dohoda byla na půl čtvrtou, pane Zhang.“

Do místnosti vešel chlapík z jiného těsta, než byl legrační Chéng Lóng nahoře v info budce číslo šest. Nechtěl bych se s ním prát, nejspíš by se mnou zametl. Ale ani by nebylo dobré se s ním o něčem dohadovat. Na hlupáka rozhodně nevypadal. Chlap zvyklý rozhodovat a jednat.

Tohle tedy byl muž, kterého má v hledáčku Mantella.

„V půl třetí, Bejček. V půl třetí. Jak jsme na tom?“

Podíval se lhostejně na zkrvavený trup rozvalený na lavici.

„Jednoho už máme rozdělanýho.“

Ralf bázlivě ustupoval a Boban taky dělal, že tu není.

„Říkáte, že už? Já bych řekl, že teprv.“

„Načatej ale je,“ bránil Bejček zásluhu pracovního týmu.

„Tak ho koukejte dodělat!“ houkl Zhang a znělo to jako výstřel.

„Jsou to amatéři,“ ozval se mladík.

Zhang se na něj upřeně zahleděl.

„Co je tohle?“

„Odpad, pane,“ zabrebtal Bejček. „Neplatič vzduchu. Schovával se ve vzduchotechnice a živil se z popelnic. Nebude po něm sháška. Není evidovaný. Rozebereme ho na orgány a zmizí.“

„Neumí to, pane. Nejsou to ani nedoukové. Nemají ponětí o lidském těle. Netuší, kde je slinivka.“

Svou horlivostí Zhanga zaujal a taky trochu pobavil.

„A ty tušíš? Předved‘,“ poručil Zhang a kývl na Bobana, aby předal mladíkovi nůž.

Mladík pohodil hlavou.

„Řezničinu ode mě nechtějte,“ řekl a přistoupil k trupu. Cestou si upravil vyhrnuté rukávy, vyroloval si je až nad lokty.

„Nemám vydezinfikované ruce, a to může znehodnotit orgán určený k transplantaci, jak jsem pochopil. Navrhuji, aby...“

„Nenavrhuji a dělej,“ štěkl Zhang a kývl na Bejčka.

Bejček gesto pochopil. Mladík zaujal a pobavil, ale byznys nečeká, čas letí a na jedničce potřebují slinivku.

S Bejčkem za zády se mladík sklonil nad trupem. Bejček se napřáhl, chystal se mu zasadit smrtící ránu. Vtom sebou mladík trhl a bleskovou rychlostí udeřil do trupu. Ozvala se podivná rána. Bejček sebou škulb a strnul.

Mladík se okamžitě napřímil, otočil a držel v rukou cosi krvavého. Podával to Zhangovi.

„Vaše slinivka, pane.“

Ještě na Zemi jsem slýchal o výkonech filipínských čarodějů. Vždycky jsem si myslel, že to jsou fámy a jde o produkce eskamotérů. Teď jsem viděl něco podobného na vlastní oči.

Bylo to tak nečekané, doslova ohromující, že překvapení jsme byli všichni, i můj strážce, který se o mě přestal starat, a samozřejmě i Zhang, šéf podniku.

„Předpokládám, že máte pro orgán vhodný transportní recipient. Okno použitelnosti orgánu se rychle zavírá. Moc široké bohužel není vinou neumětelství těchto amatérů. Tento břídil,“ kývl k řezníkovi, „už prvním řezem znehodnotil osmdesát procent orgánů, které by byly jinak použitelné, kdyby je ošetřil specialista.“

„Kdo jsi? Co jsi zač?“ přerušil ho Zhang. Prudkými pohyby hlavy pak dirigoval předání krvavého orgánu do recipientu a následný fámulův odchod.

„Jmenuji se Hilar Kurz a jsem obětí temnoty vládnoucí ve všech institucích lidské medicíny, od lokální ambulance až po nejvyšší univerzitní kruhy. Celý obor je utopen ve tmě nevědomosti a brání se proti podnětům zvenčí. Pokusy o kreativní medicínu jsou dušeny v zárodku a nezřídka končí...“

„U popelnic,“ skočil mu do řeči Zhang.

„Stalo se,“ souhlasil Kurz skromně.

„Jsi doktor?“

„Tituly jsou pouhá kamufláž skrývající neznalost oficiální medicíny. Všichni ti doktoři! Všichni ti profesori! Všichni ti...“

„Jsi doktor?“ zařval Zhang.

„Ne, pane. Z fakulty jsem odešel po třetím semestru, poté co jsem shledal, že moje metody a moje představy nejsou v souladu s narýsovanými liniemi oficiálního medicínálního školství. Jsou to údržbáři, nic víc. Mým cílem je trvalá svěžest a následná nesmrtelnost. Zde tento pán,“ s opovržením kývl na Ralfa, „může sloužit jako karikatura aprobovaného chirurga, jakými oficiální medicína disponuje v počtech dosahujících statisíců. Výsledek? Zničený materiál. Zůstane stěží jeden, v nejlepším případě tři použitelné orgány. Kreativní medicína dosahuje řádově desetinásobku. Kdyby tito amatéři věděli, jak na to, efektivita operace...“

„Předved,“ přerušil ho Zhang.

„Jak prosím?“

„Předved,“ opakoval Zhang a ukázal na mě. „To je taky lidský odpad, jako jsi ty. Má přiděl vzduchu na pár hodin a pak by skončil taky u popelnice. Nebo uvnitř ní. Nikdo ho nebude hledat.“

„Já...“ ozval jsem se.

„Nejsi nic,“ řekl mi Zhang. „Jsi jenom soubor orgánů. Máš slinivku a játra. Doufám, že jsi je nestačil prochlorovat. Pojď sem, Kurzi. Předvedeš mi na něm, co umíš. Když se ukáže, že jsi mluvil aspoň z půlky pravdu, jmenuju tě doktorem.“

„To přece nemůžete, pane,“ ujelo Kurzovi.

„Já můžu všechno,“ odpověděl Zhang ledově.

Kurz ke mně přistoupil, tvářil se trochu omluvně, ale v očích měl sebedůvěru a odhodlání. Vztáhl ke mně ruce. To už mě zase strážce svíral v pazourách. Kurz se dotkl obou mých spánků a zbavil mě vědomí, jako by cvakl vypínačem.

4

REVERZNÍ PROCES

Žiju už tak dlouho, že asi nemá smysl, abych o něčem řekl, že to bylo to nejhorší, co jsem zažil. Poctivě ale musím připustit, že probudit se v regeneračním vyvíječi byl fakt humus.

Bolelo mě všechno. Dalo by se říct, že jsem byl celý utkaný z nitek bolesti, a ty byly ještě zauzlované a potrhané, aby bolely o to víc. Navíc jsem byl pohroužený do vazké tekutiny, kterou ke mně neochotně pronikalo chabé světlo. Kolem sebe jsem viděl změt hadic a kabelů. Ústa jsem měl plná toho hnusu. Dýchal jsem trubicí zaraženou do hrudníku. Mohl jsem trochu pohnout hlavou, asi tak o centimetr na každou stranu.

Za pohyb jsem zaplatil bodnutím do zátylku, které bylo tak silné, že přehlušilo celou tu změt bolestí, co mě soužila.

Rád bych křičel. Nebo utekl. Nebo se zabil.

Přišlo mi, že jsem uvězněný v tom nejsílenějším vězení, jaké si lze představit. Moje nahá duše je zašitá do pytle bolesti a nemůže ven. Naděje na vysvobození není žádná.

Neměl jsem pojem o čase. Občas jsem ve světlé chvílce dával dohromady vzpomínky. Snažil jsem si uspořádat dosavadní život, abych vystopoval cestu, kterou jsem spadl do téhle pasti.

Byl jsem havíř na Českopolské a vydělal tam balík. V poslední chvíli nás havíře chtěli podfouknout a pod záminkou krize na Zemi nás zdržet, abychom podle paragrafu šest museli zůstat na Luně. Utekl jsem spolu s dalšími dvěma. Jeden zhebnul po cestě,

z druhého se vyklubala svině. Ano, sem mě dostal právě Bejček. Spolčil se s obchodníky s lidskými orgány, už tam venku na mraze za mnou přivedl Zhanga a napodruhé se mu to povedlo.

Jsem zásobárna orgánů na transplantace, tohle mi došlo a našel jsem na své situaci jedinou světlou stránku. Jak to tak vypadá, ještě držím pohromadě.

Žiju.

Pátral jsem v paměti a postupně z ní vydoloval všechno to, co bylo předtím. Ralf s Bobanem a zase Bejček. Zhang. Mládenec určený k popravě stejně jako já. Měl jméno. Hilar Kurz.

Zhang mu poručil, ať mě rozebere na kusy. Probral jsem se, a opravdu jsem se cítil, jako kdybych prošel šroťákem. Byl jsem ale celý.

To je snad dobrý, ne?

S pocitem drobného vítězství jsem se opět propadl do nevědomí. Když jsem se znovu probral, ležel jsem na posteli.

Pohled doleva nebyl povzbudivý. Na stojanu visela flaška a od ní vedla hadička k jehle. Ta byla zapíchnutá do žíly v ohbí mé paže. Otočil jsem hlavu a to, co jsem spatřil, bylo mnohem lepší. Pootevřenými dveřmi nakukovala do místnosti Alice.

Pochopitelně jsem její jméno ještě neznal. Ve stavu, v jakém jsem byl, bych ale považoval za anděla i Babu Jagu. Do té však měla Alice tak daleko jako ptakopysk ke kopretině. Aby bylo jasno, přirovnání ke kopretině náleží Alici, a ne Babě Jaze. Byla to Angličanka, ale vypadala jako Holanďanka křížená s Ruskou. Úředně se tomu říká vlnadná, havíři by to charakterizovali jinak.

„Jakpak jsme se vyhajali, pane Nedomý,“ zašveholila, když viděla, že mám otevřené oči.

Ach jo.

Byl jsem tenkrát hodně mladý, ale ani věk třiaadvacet let mě neomlouvá. S lékařským personálem přicházíme do styku hned

při porodu a vnímáme ho od miminkovského věku. A už školák jasně chápe, že pro medicínální personál je člověk bez ohledu na věk jenom materiál. Je to v podstatě mrtvá hmota, kterou je třeba předepsanými úkony oživovat. Kdyby ve mně byla špetka soudnosti, musela by mi zasvítit varovná lampa, stopka, maják na útesu.

Špetka se nenašla.

„Jde to dobře,“ řekl jsem jí. „Kde to jsem?“

„Na Bázi, pane Nedomý. Ústav experimentální medicíny profesora Salivara.“

Škubl jsem sebou. Vrhla se ke mně a přitiskla mě k lůžku. Trochu mě zalehla nadry. Zavonělo to, takže jsem ani necítil, že mi vytáhla jehlu z paže.

„Promiňte. Nechtěla jsem...“

„Mrzí mě, že jste nechtěla.“

„I vy jeden,“ pravila a zavrtěla se.

Báze.

„Řekla jste, že jsem na Bázi?“

„Ano, pane Nedomý.“

„Říká vám něco jméno Kurz?“

„Ovšem. Pan doktor Kurz je profesorův asistent.“

„Doktor Kurz?“

Je to přece medik, vyhodili ho z medicíny, skončil u popelnic a málem ho rozřezali na orgány. Jak to, že je z něho doktor?

Začalo mi svítat. Báze. Kurz. Zhang.

Posadil jsem se na posteli. Kupodivu to šlo. Rozepnul jsem si knoflíky pyžamového kabátku. Konečky prstů jsem si projížděl po hrudi. Pozorovala mě s úsměvem.

„Jizvy už nejsou skoro vidět. Pan doktor říkal, že do týdne zmizí úplně.“

„Proč je mám? Co se stalo?“

„Nevím, Jakube. Mohu vám tak říkat?“

„Říkej mi Kubo a tykej mi.“

To ze mě vypadlo jaksi automaticky. Ano, v třidvaceti jsem byl takhle nastavený.

„Kdepak, to by bylo proti předpisům. Jenom...“ pak už šeptala. „Jenom kdybychom byli o samotě. Jmenuju se Alice.“

Nastavený jsem byl, ale ne úplně pitomý. Napadlo mě, jestli na to ta holka nejde moc zostra.

„Jak je to s těmi jizvami?“

„Hojí se vám. Měl jste je mnohem větší, když jsem nastoupila.“

„Jak je to dlouho?“

„Pět neděl.“

„Kolikátého je?“

„Pěťadvacátého září.“

Vydechl jsem. To je skoro tři měsíce od patálie na Československé, kdy jsem vlastní hloupostí propásl konec turnusu, a místo abych se vrátil s ostatními havíři na Zemi, málem jsem chcípnul na mraze a pak se nechal nachytat od lovců těl.

Otevřenými dveřmi bylo slyšet kroky. Blížily se. Alice vykulila oči a přitiskla si prsty k ústům. Bylo to gesto předstíraného strachu, trapné divadýlko.

Vešli dva muži. Prvního jsem poznal hned. Tedy, poznal. Napadlo mě, že bych ho měl znát, že se podobá vlasatému mládenčí, účastníkovi scény v arkadském podzemí, scény tak příšerné, že mi připadala jako zlý sen. Štíhlý, spíš hubený, výrazné oči a ptačí nos. Ve vzpomínce na ten sen jsem ho viděl jako rozčileného, možná dokonce hysterického potrhlíka, kterému z těch hrůz nejspíš přeskočilo a teď už nemá strach a nechává se vést lunatickými představami.

Pokud to byl on, naprosto se změnil, nejvíc uvnitř. Hlavu držel vzhůru, nosem mířil před sebe jako ukazovátkem. Vyzářovala z něho sebedůvěra a rozhodnost. Také vlasy mu trčely výbojně

z hlavy, jako by na ně zevnitř lebky tlačila jakási síla. Teprve později jsem byl schopný spojit si oba obrazy a pochopil jsem, že i tenkrát ve sklepe určeném k porcování lidských těl na orgány měl sebedůvěry víc než dost. Akorát že při našem prvním setkání byl také jenom tělo určené k rozporcování.

Oblečený byl do sametového kabátce se stojacím límcem, dosti dlouhého, sahal mu po okraj stehen. Kalhoty měl ze stejné pružné látky černé barvy, připomínala potápěčský neopren. Tak tohle byl doktor Kurz, jak o něm mluvila Alice. Kdo ho ale povýšil, kdo mu dal doktorský titul? Zhang? Nebo dokonce profesor Salivar?

Bude příležitost se na to zeptat. Postarší mužík s bradkou, který mu klusal po boku, byl podle všeho šéf zdejšího podniku. Dalo se to poznat už podle držení hlavy, obdařené pěstěným plnovousem, ale také z květu orchideje v klopě sametového kabátku. Snažil se co nejvíce dávat najevo, že mu to tady všechno patří, včetně Alice. Držel se o půl kroku před Kurzem, aby ho ani neviděl.

„Pacient nám procítl, pane profesore,“ zahlásila Alice.

„Jak se máme, příteli?“ oslovil mě Salivar, aniž jí věnoval víc než jediný letmý pohled. Přistoupil k lůžku, vzal mě za ruku a přitiskl prsty k teplotě, jak už to doktoři odnepaměti dělávají. Kurz se mu držel po boku.

„Co vám na to mám říct? Nestojí to za nic.“

„Můžete svoje pocity specifikovat?“ štěkl Kurz dřív, než Salivar stačil otevřít ústa. „Vizuálně posouzeno, jste víceméně v mezích normy. Pořád ale ještě nejsme za červenou linií a psychické turbulence by mohly nastartovat reverzní proces.“

„Reverzní proces? To je něco, jako že se jde dozadu?“

„Tak nějak,“ odpověděl Kurz.

„Mám tomu rozumět, že bych se mohl rozpadnout na kousky, podle toho, jak jsem pomalovaný jizvami?“

Došlo mi totiž, že moje hrud' vypadá jako schéma druhů masa: pomalovaná kráva, na které je krk a péro a vysoký roštěnec a plec... Kráva jako vůl, ve výsledku to vyjde nastejno.

„Nesnažte se mi rozrušit pacienta, vy... doktore,“ obrátil se k němu Salivar. „Chápu, že zrovna vám lékařská etika nic neříká. Využijte příležitosti a učte se.“

Všiml jsem si, že při tom pohlédl na Alici.

Byl jsem tenkrát hodně mladý, ale úplně pitomý jsem nebyl a slepota mě nepostihla. I naprostému tupounovi by muselo dojít, že se profesor před Alicí naparuje.

„Jsem v pohodě,“ řekl jsem. „Jenom mě zajímá reverzní proces.“

„Neměl byste si ho přát,“ odpověděl za něho Kurz. „Pokud se svěříte do péče pana profesora, brzy se ho dočkáte.“

Pohodil hlavou, loupł po nás očima a vypochoďoval z místnosti. Salivar zrudł a zhluboka dýchal. Chvilku vypadal tak zle, že se k němu Alice přitočila, podepřela ho levou rukou za lopatku a pravou přiložila k hrudi.

„Jste v pořádku, pane profesore?“ starala se.

„Něco je asi s tlakem.“

„Možná není v pořádku vzduchotechnika. Zaskočím za Viktorem, aby s ní něco udělal.“

„Viktor...“ zafuněl Salivar. Zdálo se mi, že ještě víc potemněl.

„Je přece šikovný!“

„Nemluv mi o Viktorovi,“ osopil se na ni. „Dost. Nechci už o něm slyšet.“

„Ano,“ sklopila oči. Tykání si nechala líbit, bylo to tedy jasné.

„Měl byste toho Kurze vyhodit,“ zašeptala. Trhl hlavou.

„V danou chvíli to není možné. Ale vyřeším i tenhle problém. Jasně?“

„Ano, pane profesore.“

To bylo mé druhé setkání s doktorem Kurzem a první s profesorem Salivarem.

Další den jsem se cítil už dost silný na to, abych na chvílku vstal. Dokonce mě napadlo si s pěknou sestřičkou Alicí popovídat někde o samotě, jenže den na to se mi přitížilo. Dostavily se bolesti, ale také úzkosti. Obrazy z arkadského podzemí se mi vracely, navštěvoval mě Zhang, a co horšího, i Bejček. Na konci týdne, kdy jsem byl v Salivarově péči, se mi otevřela jizva na hrudi.

Tak jsem se znovu setkal s Kurzem.

„Muselo to tak dopadnout,“ řekl mi po dalších třech dnech, kdy se mu podařilo vrátit mě do normálu, což znamenalo nasměrování na cestu k plnému ozdravení. „Profesor Salivar je typický představitel diluviální medicíny. Beznadějný případ. Věděl jsem, že to tak dopadne.“

„Reverzní proces?“

„Byl nevyhnutelný. Měl jsem ho pod kontrolou. Pamatujte, Nedomý, že Hilar Kurz má vždycky všechno pod kontrolou.“

Pokyvoval při tom hlavou a vypadal jako důstojná vrána, ovšem s nasazenou parukou dlouhých, dozadu vyčesaných černých vlasů.

Máš všechno pod kontrolou, až na to, že tě vyhodili z fakulty, skončil jsi u popelnic, a nakonec tě málem vykuchali a rozřezali na náhradní díly. S ohledem na svůj stav jsem ale nepokládal za nutné ho takovým postřehem rozveselit.

„Dostal jste mě sem vy,“ poznamenal jsem. Bylo mi jasné, že tomu tak bylo, ale chtěl jsem to mít potvrzené.

„Hilar Kurz má všechno pod kontrolou,“ opakoval své tvrzení. „Z fakulty jsem odešel, přestože mě prosili, abych tam zůstal. Žadonili! Děkan mě zval na víno. Odmítl jsem. Věděl jsem, kam mám namířeno. Ústav experimentální medicíny profesora Salivara pro mě bylo důstojné pracoviště. Perspektivní vědecké pracoviště podpořené

bohatými fondy. Sondoval jsem, jak se tam dostat. Brzy jsem pochopil, že člověk mého typu nemá šanci. V čele ústavu stojí neschopný a zpátečnický Salivar. Tihle lidé v sobě nemají kreativitu, zato jsou schopni pletichařit. Mají instinkt a dobře rozeznají, kdo je může ohrozit. Potřeboval jsem vlivného přímluvce, abych se tam dostal. Zkoumal jsem možnosti a vyšla mi jediná osoba.“

„Zhang?“

Kurz přikývl.

„Hlava wudanské mafie. Jeho lidé dodávají Salivarovi materiál. V rámci licence, která jim dovoluje používat těla osob bez nároku na právní ochranu. Byl to hlavolam. Jak se k němu dostat? Musel bych být Číňan, a to se mi už nikdy nepodaří. Nebo gauner.“

„Jako je Bejček,“ doplnil jsem.

„Správně. Uvažoval jsem o té možnosti, a nakonec ji zavrhl jako málo produktivní postup. Než bych se ve Zhangově organizaci jako člen podřadné bílé rasy vypracoval na viditelné místo, ztratil bych příliš času. Nezbylo mi než se uchýlit k popelnicím. Rozhodl jsem se, že se dostanu ke Zhangovi nejrychleji jako oběť. Cesta k popelnicím byla snadná. Později to bylo obtížnější, nastaly okolnosti, se kterými jsem nepočítal. Přiznávám, že jsem byl chvíli nervózní, a hodně se mi ulevilo, když pan Zhang přišel. Dnes už vím, že mi přálo štěstí a nepozornost pana Bejčka, který si spletl půl čtvrtou a půl třetí. V životě géniové ale má štěstí svoji nezastupitelnou roli. Pan Zhang se dostavil v pravou chvíli a pak už šlo všechno podle mých předpokladů. Na vás jsem předvedl, co dovedu. Jste můj tovaryšský kousek.“

„Jak to myslíte?“

„Za starých časů, když byl na světě ještě pořádek, mělo každé řemeslo své tři stupně. Nejdříve byl člověk učedník, po zkouškách se stal tovaryšem. Musel splnit další tovaryšské zkoušky a teprve po mistrovských zkouškách se stával mistrem.“

Mluví o sobě jako o tovaryšovi. Tolik skromnosti mě u člověka s tak velkým egem překvapilo. Já byl součástí tovaryšské zkoušky. Jak jsem to tak odhadoval, rozřezal mě a zase složil.

„Co bude váš mistrovský kus?“

„Člověk budoucnosti. Něco, o čem takový Salivar nedokáže ani snít. Kyborg. Dokonalá symbióza stroje a fyziomateriálu.“

„Lidského masa?“

„Ale fuj, takové vyjadřování! Chci spojit všechno do jednotné entity. Vlny života prostupují zoosférou a překračují hranice jednotlivých druhů. Jednoho dne...“

Vlasy mu dělaly kolem hlavy svatozář, když mi vzletnými slovy vykresloval obraz bytosti, která v sobě spojí přednosti informatické techniky se zázrakem života v nejširším slova smyslu. Bude vševědoucí a všemohoucí, s přesahem prostoru a času, podobná Bohu, jen s tím rozdílem, že ve všech ohledech předčí božské kapacity.

„Já jsem tedy nic,“ skočil jsem mu do řeči.

„Ano. Jste obyčejný člověk. Skládačka. Rozložil jsem vás a dal dohromady. Triviální úkol.“

„Salivar by to nedokázal.“

„Ten? Smutný případ. Nebudeme se o něm bavit.“

Něco mě napadlo.

„Kdo je to Viktor?“

„Co o něm víte?“

„Jen jsem zaslechl...“

„Někdo strká nos do věcí, do kterých mu nic není. Viktor se vás netýká. Hleďte si své rekonvalescence. Pravidelně pijte mix číslo osm.“

„Ano, pane doktore,“ řekl jsem mu, pevně rozhodnutý vytáhnout z Alice, kdo je Viktor, sotva za Kurzem zapadnou dveře.

Vysvětlení bylo jednoduché a mělo mě samotného napadnout.

„Je to hnusná potvora, ten Viktor. Doktor Kurz dává dohromady robota a lidské maso. Profesor to taky zkoušel, mockrát. Dostává na to i peníze. Ale to maso mu nechce na železe držet. Až panu doktoru Kurzovi se to daří. I když ne moc.“

Tak je to tedy. Jsem pokusný králik. Salivar je neschopný, Kurz je magor. Jediný normální člověk je tu Alice.

Rekonvalescence pokračovala dobře. Jizvy se úplně zatáhly, až zmizely, ať už přičiněním mixu číslo osm, nebo péčí sestry Alice. Mix účinkoval na tělo, péče na duši. Pořád jsem ale byl hodně slabý.

Byli jsme si s Alicí den ode dne bližší. Naznačovala, že Salivar něco tuší. Na jednu stranu mě tím potěšila, ale taky ve mně vyvolala žárlivost. Chtěl jsem Alici mít, ale mít Alici znamenalo monopol.

No jo, monopol, to je hezká věc. Ale jak ho dosáhnout v Ústavu experimentální medicíny, kde profesor Salivar Alici šéfoval a já byl výsledek tovaryšské zkoušky jeho asistenta, doktora Kurze?

Na to byla jediná možná odpověď: Až se dám úplně dohromady, zmizíme odsud.

Dlouho jsem se tou myšlenkou zaobíral.

Alice měla řádný zaměstnanecký poměr, takže byla registrovaná se vším všudy, samozřejmě i s nárokem na vzduch. Já na tom byl jinak. Havíř po turnusu, úředně vzato zmizelý v divočině, bez registrace. Jak že mi to radila ta milá úřednice Kateřina z info budky číslo šest? Mám snad po zbytek života kličkovat mezi červenými majáčky v Arkádii?

Ne. Uteču s Alicí, protluču se a dostanu se k pendlu Měsíc – Země. Vrátime se spolu domů a zažijeme spoustu legrace a dobrodružství a bude to báječný život.

To všechno bude, nejdříve ale utečeme.

Jako kdyby to tušil, objevil se Salivar v mém pokoji hned poté, co ode mne Alice odešla. Ještě po ní zbyla vůně.

„Pěkná, že?“

„Co mám říct na tak blbou otázku?“

Nějak jsem na něho neměl náladu.

Pokrčil rameny.

„Pěkná je. Taky chytrá.“

„To se málokdy vidí pohromadě.“

„Ba ne. Je to častější jev, než si myslíte, pane Nedomý. Asi nemáte moc zkušeností se ženami?“

„To patří k léčení psychického stavu? Něco jako výslech?“

„Kdepak. Nemluvím jako lékař, ale prostě jako mužský, co už má něco za sebou. Jsou různé druhy inteligence. Ženy jistého typu, a slečna Conollová k nim patří, vykazují mimořádnou inteligenci, pokud jde o peníze.“

„Něco jako bankéři?“

Nebyl jsem moudrý z toho, co mi řekl.

„Jako inkasisti. Nebo spíš vyhledávači.“

„Vaše kecy mě otravujou.“

„Jste bohatý člověk, pane Nedomý.“

„Prdlo vám v kouli?“

„Mně ne, pane Nedomý. Nevím, co vás přimělo k tomu, abyste se přihlásil o práci v tak málo atraktivním oboru, jako je lunární havířina. Bylo to těžké, vidíte, a moc jste se těšil na návrat na Zemi.“

Jen jsem zavrčel.

„Náleží vám odměna za dva roky dřiny. Za to se dá docela slušně žít. Můžete si otevřít živnost. Můžete dát peníze do banky na vysoký úrok. Ta suma vám zajistí živobytí – když ne nadosmrti, tak jistě na hodně dlouho.“

O čem to ten chlap žvaní? Rozhovor se šoférkou nákladáku se smetím mi vyvanul z mysli. Jak ona se jmenovala? Proč sis je nevyzvedl, vole, zeptala se mě. Ano, jmenovala se Jadwiga.

„S tolika penězi se dá naložit všelijak. Můžete je nacpat první mazané pěkné ženské za výstřih. A jste k tomu na nejlepší cestě.“

„Alice není taková!“

„Myslete si, co chcete. Jste ale opravdu hlupák, Jakube. To vám nedošlo, že jsem Alici šoustal já a že mi nechce dát od chvíle, kdy zjistila, že vás může oškubat?“

Po těch slovech jsem se mu pokusil jít po krku.

Byl to pokus dopředu odsouzený k nezdaru. Zavrával jsem, udělal pár potácivých kroků, marně jsem máchal rukama, abych nabral rovnováhu, a kdyby mě Salivar nezachytil, padl bych na hubu.

„Neberte si to tak, kamaráde. Ne všechny ženské jsou mrchy. Ani Alice není úplně zlá. Taky zkejsla na Luně na paragraf, stejně jako já. Hledáme svoje místo na chabém slunci, které tu je, v díře pod zemí nebo v nafukovacím dómu. Tady jde každý tvrdě za svým. To je výhoda i nevýhoda života na Luně. Mantella vás zmáčkne, aby vás donutil ke spolupráci. Alice vás mačká, aby z vás vyždímala peníze. No a já vás mačkám, abyste od ní dal ruce pryč. Tak je to jednoduché.“

Ztratil jsem chuť ho zbít. Možná i proto, že jsem na to neměl sílu. Nechal jsem se odvést k posteli. Tam mě Salivar posadil.

„Teď mě dobře poslouchejte. Myslím to vážně, že od ní dáte ruce pryč. Mohl bych vás vyhodit na mráz, nemáte žádná práva. Mohl bych vás nechat rozebrat na orgány, zákon mi to dovoluje. Máte štěstí, že jste pokusný králík mého asistenta Kurze. Moje trpělivost ale končí. Už slečnu Conollovou neuvidíte a nepokoušejte se ji hledat. Věřte mi, že mám prostředky, jak s vámi zatočit, když se mi budete dál motat pod nohama.“

Po těch slovech odešel.

Copak odchod od Alice by nebylo to úplně nejhorší, co by se mi mohlo stát?

Nenáviděl jsem ho s prudkostí autogenního plamene.

Myslel jsem na něho, na jeho smrt, na to, jak mu rozbívím hlavu kladivem, jak mu páru břicho a rvu střeva a rozhazuju je kolem sebe jako staré fusekle. Jen jednoho člověka jsem nenáviděl víc. Bejčka.

I předtím jsem byl hodně slabý. Teď se mi však ještě přitížilo, skoro jsem se nedržel na nohou a místo spánku jsem se propadal do mrákot.

Trvalo to pár dní a šlo to se mnou z kopce. Pak jsem se probral a bylo mi, jako by vyšlo sluníčko. Skláněla se nade mnou Alice. Řekl jsem jí, co se stalo, z čeho ji profesor Salivar podezírá a čím mi vyhrožuje.

Rozplakala se.

„Ta stará podlá svině! Neměla jsem s ním vůbec nic. Dělal všechno pro to, abych mu dala. Nabízel mi vyšší plat, výhody, volno. Pak mě začal trápit a vydírat. Je to hnusák. Nikdy, rozumíš, nikdy bych s ním nešla. Přísahám! Ty mi nevěříš, vid’“ vzlykla.

„Věřím. Opravdu.“

Trochu jsem lhal.

„Jsi můj třetí chlap v životě. Poprvé to bylo na Zemi, s bratrancem. Byla jsem pitomá, zvědavá...“

„Nechci to vědět.“

„Tady na Luně jsem měla vážnou známost. Chtěli jsme se brát. Milovala jsem ho. Kvůli němu jsem tady zůstala na paragraf šest. No a on se vrátil na Zemi, nechal mě tu a ani se se mnou nerozloučil. Byla jsem plná bolesti. Zařekla jsem se, že už nikdy žádného chlapa nechci.“

„Chápu.“

„Když jsem tě uviděla, bylo to jako blesk. Bránila jsem se tomu. Říkala jsem si, nesmíš se podvolit citu. Vypadá sympaticky, jenže kdo ví, jaký je doopravdy? Třeba tě taky zradí.“

„Pusť to z hlavy. Poslouchej mě, mám nápad. Jsem bez registrace a nemám žádná práva. Ty ale jsi na Luně legálně. Zvládneme to spolu. Vymázneme odsud, ty mi pomůžeš. Českopolská mi dluží prachy.“

„Jaké prachy?“

V místnosti bylo šero. Nad vchodem zářila lampička nouzového osvětlení a u zdi světélkovaly displeje přístrojů.

V šeru se jí leskly veliké usazené oči. Odtáhla se trochu ode mne.

„Nenávidím peníze,“ šeptala. „Berou člověku svobodu. Svazují mu ruce. Jsou jako lepidlo. Vezmeš si je a pak už je nepustíš. Ne, to jsi mi neměl říkat.“

„O těch penězích?“

„Ano.“

„Proč ne?“

„Nemůžu ti důvěřovat.“

„Myslím to s tebou upřímně.“

„Peníze ti to nedovolí.“

„Víš co?“ řekl jsem. „Byl jsem rozhodnutý peníze z Českopolské vyrazit, až se odsud dostanu a trochu se rozkoukám. Najdu si kontakty. Zním jednoho slušného policajta, ten by mi mohl pomoci, jmenuje se Mantella. Když ale nechceš, peníze nechám plavat. Budeme jen spolu a vystačíme si jeden s druhým.“

„To bys udělal?“

Oči zářily jako hvězdy.

„Ano.“

„Pro lásku ke mně?“

„Ano.“

Jemně mě pohladila a pak mi přiložila rty k puse. Bylo to, jako by mi na ni usedl motýl.

„Jsi dobrý člověk.“

„Udělám pro tebe všechno.“

Chvilku přemýšlela a pak řekla:

„Kdybys ty peníze nevyzvedl, sbalil by je nějaký papaláš, že?“

„To nejspíš ano.“

„A bylo by to špatné.“

„Určitě.“

„Mám nápad!“ Tvář jí rozzářil úsměv. „Pomůžu ti je vyzvednout a dáme je na dobročinné účely! Na útulek pro nemohoucí. Nebo je pošleme na Zemi hladovějící Africe.“

Objal jsem ji.

„Jsi báječná,“ řekl jsem. „Miluju tě.“

„Taky tě moc miluju.“

Od dveří jsem zaslechl divný zvuk.

Podíval jsem se jí přes rameno. Všiml jsem si ve světle nouzového světla, že se venku něco pohnulo.

Mohl by to být Salivar, napadlo mě.

Představoval jsem si ho, jak se objeví mezi dveřmi a bude se tvářit ironicky.

„Ty blbče,“ bude říkat hlubokým hlasem vychlastaného opilce. „Sedáš holce na lep. Že sedáš? Blbost. Už ses přilepil. Nic ti nepomůže.“

Vykročil jsem ke dveřím.

„Jsme tu sami,“ řekla mi. Ohlédl jsem se po ní. Shodila ze sebe bílý plášť. Stála mezi lampičkou a mnou. Záře rámovala obrysy jejího těla.

Už jsi sedl na lep, připomněl jsem si Salivarova slova.

Jsou to tvoje vlastní slova, pitomče, okřikl jsem sám sebe.

Snad abych to dosednutí na lep oddálil, udělal jsem další krok ke dveřím.

Za zády mi zašustila lůžkovina. Nahé tělo vklouzávalo pod erární deku.

Nebud' vůl, pokáral jsem sám sebe. Jakýpak sedání na lep? Máš ženskou v posteli. To je hlavní. O prachách nepadlo ani slovo.

A kdyby padlo, dáš jí kopačky. To je přece jednoduchý, dát holce vejmaz. Prostě jí řekneš, že už ji nechceš vidět, a bude to vyřízeno. Konec Japonec. Šmytec.

Tma mi hleděla do tváře, jak jsem si tam mezi dveřmi dodával odvahu.

Obrátil jsem se dovnitř místnosti. Pod postelí se něco pohnulo. Napadlo mě, že je to robotický vysavač.

Pak se to stalo.

Ozvala se rána, všude kolem mne byla oslepující záře a tlaková vlna mě odhodila dozadu.

